

שמות פרק ב

- א וילך איש, מבית לוי; ויטח, את-בת-לוי.
ב ותהר האשה, ותלד בן; ותרא אתו כי-טוב הוא, ותצפנהו שלשה ירחים.
ג ולא-יכלה עוד, הצפינו, ותקח-לו תבת גמא, ותחמרה בחמר ובזפת; ותשם בה את-הילד, ותשם בסוף על-שפת היאר.
ד ותתצב אחתו, מרחק, לדעה, מה-יעשה לו.
ה ותרד בת-פרעה לרחץ על-היאר, ונצרתיה הלכת על-יד היאר; ותרא את-התבה בתוך הסוף, ותשלח את-אמתה ותקחה.
ו ותפתח ותראהו את-הילד, והנה-נער בכה; ותחמל עליו--ותאמר, מילדי העברים זה.
ז ותאמר אחתו, אל-בת-פרעה, האלד וקראתי לך אשה מינסת, מן העברית; ותינק לך, את-הילד.
ח ותאמר-לה בת-פרעה, לכי; ותלך, העלמה, ותקרא, את-אם הילד.
ט ותאמר לה בת-פרעה, היליכי את-הילד הזה והינסהו לי, ואני, אתו את-שכרד; ותקח האשה הילד, ותניקהו.
י ויגדל הילד, ותבאהו לבת-פרעה, ויהי-לה, לבן; ותקרא שמו, משה, ותאמר, כי מן-המים משיתהו.
יא ויהי בימים ההם, ויגדל משה ויצא אל-אחיו, וירא, בסבלתם; וירא איש מצרי, מכה איש-עברי מאחיו.
יב ויפן פה וכה, וירא כי אין איש; ויך, את-המצרי, ויטמנהו, בחול.
יג ויצא ביום השני, והנה שני-אנשים עברים נצים; ויאמר, לרשע, למה תכה, רעד.
יד ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט, עלינו--הלהרגני אתה אמר, כאשר הרגת את-המצרי; ויירא משה ויאמר, אכן נודע הדבר.
טו וישמע פרעה את-הדבר הזה, ויבקש להרג את-משה; ויברח משה מפני פרעה, וישב בארץ-מדן וישב על-הבאר.
טז ולכהו מדן, שבע בנות; ותבאנה ותדלנה, ותמלאנה את-הרהטים, להשקות, צאן אביהו.
יז ויבאו הרעים, ויגרשום; ויקם משה וישעו, וישק את-צאנם.
יח ותבאנה, אל-רעואל אביהו; ויאמר, מדוע מהרתו בא היום.
יט ותאמר--איש מצרי, הצילנו מיד הרעים; וגם-דלה דלה לנו, וישק את-הצאן.
כ ויאמר אל-בנתיו, ואיו; למה זה עזבתו את-האיש, קראו לו ויאכל לחם.
כא ויואל משה, לשבת את-האיש; ויתן את-צפרה בתו, למשה.
כב ותלד בן, ויקרא את-שמו גרשם: כי אמר--גר הייתי, בארץ נכריה. (פ)
כג ויהי בימים הרבים ההם, וימות מלך מצרים, ויאנחו בני-ישראל מן-העבדה, ויזעקו; ותעל שועתם אל-האלהים, מן-העבדה.
כד וישמע אלהים, את-נאקתם; ויזכר אלהים את-בריתו, את-אברהם את-יצחק ואת-יעקב.
כה ויירא אלהים, את-בני ישראל; וידע, אלהים. (ס)

ואל יקשה לך שכל שכן שראוי שיהיו האומות בשעבוד שהם רבקים במדינה המוחזקת הגלויה, שאין זה קשיא למסני שמורייגתם מדינה גלויה בעצמה אין זה כמו הלטר שהיא מגלה הרב הפנימי, לכך האומות שהם מרכים וברים ומרריגתם מרדינה גלויה, ואין זה נחשב גלוי כמו הלטר שהיה מגלה הסוד.

והטא הזה שהוא דלטוריא יותר יש בישראל בעונותינו מכל האומות,

כמו שהגוי הוא מוכה לדבר ודבר זה מביא לו שפלות ופחיתות, אע"ג שאינו מביא לו דברי שעבוד מביא לו שפלות, וישראל שיש בהם דלטוריא לגלות סוד, זה יותר רע ומביא השעבוד. והטעם שמצוי זה בישראל יותר כי ישראל הם כעצמם רבקים במדינה העליונה ונמך ה' עליון על כל גוי הארץ (וכריס כח, א) ולכן הם רבקים במדינה הפנימית היא מדינה הסוד, וכאשר הוא נוטה אל הפחיתות או הוא מגלה סוד שהרי הוא יוצא ממעלת העליונה ודבק במדינה החתונה, ולפיכך נמצא זה יותר בישראל מכל האומות והוא גורם להם השעבוד, ואם זה שהוא דבק במדינה החתונה הגלויה הוא במדינתם השפלות כמו שהוא מדינת הנשים והאומות, זה שהוא מוציא הנסתר ומגלה סוד הוא כחכילת השפלות עד שיגיע לו שעבוד כחכילת. כחכית זה להגיד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם (עי' ישעיהו נח, א) אולי ינצל מן החטא הגדול. והיינו רקאמר אכן נודע הדבר, כי האומות שהם שבעים (רשי' רבים לה, ח) במספר כן, וכן הוא לשון גלוי שרועה לומר כך הוא, וישראל הם נגד האל"ף שהוא אות נחה ונעלמת שהם על מספר כן, והם אומה יחידה כמו אל"ף לכך

מדינת

גור ארית

ומדינת ראג לו על שראת שיש כהן ולכוהן. המדש הזה נשמת רבה א לו יש בו טעם נפלא, כי מי שיש בו מדה זאת אינו ראוי לגאולה, לפי שהגאולה היא נבשכת במדינה פנימית עליונה שהיא אציה בגלוי, ומי שמגלה דברים הפך זה שדבק במדינה החתונה והיא נקראת מדינה גלויה וחיצונה, לכך כאשר ראה ולכוהן בישראל אמר שראויים לשעבוד שהשעבוד מדינה חתונה, וראוי להם השעבוד שהרי הם בעלי רכיל מגלים גלויה וראוי להם השעבוד שהיא מדינה גלויה החתונה. והנה השכיל כי באומות יש להם מדינה גלויה וחיצונית ולישראל מדינה פנימית עליונה, ודבר זה רמז ו"ל כפרק הדוע הלהיים (תלך קלג, ב) שאמרו שם סתם גי מוכה רבדים, וכן בעירובין נעו, ב) גבי ב' חצרות זו לפניו סוד זה לפניו סוד, והטעם הוא שמדינתו של גוי מדינה חיצונה ואינה פנימית ונעלמת, לכך המיד מוכה ואין לו רוח פנימי. ומה הטעם גם כן הפך מה שהנשים יש להם רכוי רבדים (עי' קידושין פס, ב) כשכיל מדינתם השפלה החתונה והגלויה שלהם. וכאשר ראה בישראל שהם נמשכים אחר גלוי הדברים אמר עתה ידעתי מפני מה הם משועבדים יותר מכל האומות מפני שהם רבקים בגלוי. שזה הוא מדינה שפלה גלויה פחותה, לכך הם משועבדים.

להבין.